

сградите на операта, на цирка със сцена, която за минути може да се превръща във водна сцена и сцена на лед, величествените обществени сгради, паметниците, скулптурите от цветя, пеещите фонтани.

Всички тези, може да се каже исторически събития – един фестивал, меморандум за творчески обмен и сътрудничество, са още една стъпка към духовността и доброто на нашия общ дом – Земята. ■

Чудото живот в театъра на “La Pendue”

Вилия Моновска

Френското дуо “La Pendue” повторно гостува в Лайпциг. Отново на алтернативната сцена за куклено изкуство на театър „Вестфлюгел“. Не само за да припомни и ознаменува успеха на безсмъртния си „Полишинел“, откривайки летния сезон на „Вестфлюгел“, но и за да изнесе премиерата на напълно различния си спектакъл „Триа фата“.

„Полишинел“ е трудно да се разкаже. Всеки, свързан по някакъв начин с кукления театър, знае историята на известния и стар Пунчинело, Пънч, Полишинел и т.н. Естел Чариер и Ромуалд Колинет пресъздават този простодушен и хитър герой по незабравим майсторски начин. Всеобщото веселие се разиграва на стандартния за ръкавични кукли декор-кутия, който обаче за размерите си побира сякаш безброй кукли и реквизити. Освен това е „инкрустиран“ с оригинали и красиви детайли. Пространството около декора също е обиграно в паузите на повествованието, когато актьорите излизат от своето театрално убежище, за да общуват с публиката, понякога посредством куклите, понякога като самите себе си. Едно дете на първия ред не само повече увличаше останалите зрители със своя гръмък и естествен смях, но и стана активен участник в действието благодарение на няколко актьорски интермедии. Колкото до Полишинел, той безпрекословно унищожава всеки, прекъснал дрямката му: куче, кокошка, полиция, дори собствените си десетки деца. Поведението към любимата му също е твърде осъдително. Въпреки че публиката се намесва в полза на справедливостта (за съвременния човек Полишинел е загубил статута си на народен герой, осъществяващ възмездие в името на правдата, и се е превърнал по-скоро в насмешлив злодей) и избира смъртта на Полишинел, той успява да надхитри

и нея. Тогава той е принуден да се бори с разтроения на Смърт, Болест и Отмъщение пореден враг, но в крайна сметка побеждава и тримата. Всички тези случки са представени с безграничен хумор и удивително въображение. Човек си задава въпроса как единствено четири ръце, понякога и две, успяват толкова енергично да одухотворят едновременно толкова кукли, с толкова много движения и да не те оставят да си поемеш дъх. Перфектен спектакъл за улицата! Компанията “La Pendue” сподели относно спектакъла, че той наистина е израснал на улицата и е игран както за удоволствие, така и на множество престижни фестивали. А за да са подготвени за различните желания и решения на публиката, актьорите имат още два резервни финала, при които дяволът и палачът са своеобразните съдници на Полишинел. Но любимият им вариант е със Смъртта, защото е най-грандиозен. Е, не видяхме останалите два, но предполагаме как би завършила схватката.

Струва ми се, че никога на театър не съм се смяла така непрестанно и от сърце. Но не само това веднага ме подтикна да отида и на следващия ден на премиерата на „Триа фата“. Причината бе, че безспорният талант те насърчава да го опознаваш колкото се може повече. Артистите просто загатнаха, че ще бъде напълно различен спектакъл, и аз прозрях, че моята театрална жажда ще бъде утолена. Оказа се, че си тръгнах с пресъхнало и свито гърло. Докато „Полишинел“ трогва със своя извор на хумор и професионализъм, то „Триа фата“ отваря едно горчиво преддверие в сърцето.

Направих си следния експеримент: оставих впечатленията от представлението да се уталожат в съзнанието ми, тъй като бяха наистина емоционални и объркани. От друга страна, ре-

ших да напиша този текст в момент, когато предварително знаех, че ще настъпи промяна в моя собствен живот, за да проследя точно отражението на тези впечатления върху мен самата.

И погледът ми върху „Триа фата“ също се измени. Неизбежно е, след като си се сблъскаш с дълбок символизъм. Всъщност не беше важно да подреждам различните парченца от пъзела на живота, които героинята рисуваше пред нас. Защото те са изпълнени с въпроси и противоречия, защото са като сънувани спомени. Не беше важно да търся отговори, а да намеря онези мигове от моя живот, които също биха се превърнали в такива сънувани спомени.

Въпреки че спектакълът е определян по-скоро като бурлеска, той е едно магическо и поетично пътешествие през метаморфозите на живота. Независимо че представя срещата със смъртта, тя е също толкова абсурдна, колкото и тези преобразения, видени като на лента в последния миг. „Триа фата“ е изпълнен с тъга и гротеска – като самата съдба. Съдбата, която дава живот, обрича те трагично и окрилено да го живееш, а после ти го отнема – „триа фата“.

„Триа фата“ започва с танц на Естел Чарьер и ръкавична кукла-шут. Едно изпълнение, което интуитивно разкрива онази малка част от личността, която е способна винаги да осмее себе си и света. И връзката с това малко същество в нас е като между майка и дете. След което актрисата надява маската на Смъртта и ни се представя като истинска героиня на бурлеска. Още от началото до самия край на представлението живата музика на Мартин Каспър Льойхли (кларинет и бас кларинет, акордеон, ударни инструменти и глас) унася зрителя в една игрова атмосфера, бурна, весела, но и драматична, която прекрасно кореспондира на актьорската игра.

Смъртта отива при следващата си жертва. Куклата е в инвалидна количка и с ведро, но изстрадало изражение. Когато проумява кой е гостът ѝ, тя моли за кратка отсрочка, за да разкаже своята история. Смъртта е видимо отегчена и припряна, но накрая не отказва да подари тази дребна услуга. Текстът тук накратко преразказва болката, съпътствала героинята, но не е лишен от мъдрост и доза хумор. Следват шеметни сцени, като раждането с електрически нож, първото невинно влюбване, летене и изгубване, поддаването на страховете на въображението... Всеки ъгъл, паралел и меридиан от театралното пространство зачеват нова история, приказна и символична, пречупена през измерението на изтеклото време, носталгията и въждеденията. Фотографското изкуство се редува с театъра на сенките, напомнящ „Алиса в страната на чудеса-

та“, както и сякаш двете преливат в едно. Диапроекторни апарати насочват своите лъчи към залата. Бели картинни рамки в различни размери, сякаш от бяла, груба кожа, ги улавят и запечатват за вечността моментите на радост, самота, обич... Виждаме негативите на всички кукли, отминали проекции на старицата, които са щурмували досега по сцената, заедно с любимия човек, който от другар на детската люлка израства в лятящ над съня ангел-демон.

Когато, след „равносметката“, часът на смъртното преображение все пак настъпва, старицата моли да изпуши една цигара. След което запалва от кандилницата последната картинна рамка, огледалото на спомени, и докато тя изгаря, осветлението в залата загасва. Угасва и един беден живот, заключил в себе си образа на парадоксално решителна пасивност. Защото, макар и мислещи, свободни и погълнати от възприятия, всички кукли в този спектакъл, респективно всеки човек, са сякаш подчинени на триа фата. Техният млад и несломим дух може да изживее само каквото му е писано. И в тази взаимовръзка проблясва великата мистерия на едно чудо. На това чудо се осланя спектакълът „Триа фата“ и прави тази мистерия видима, осезаема, по-ясна и вълнуваща.

Контрастът между хумор и жестокост, мрачност и веселост, неизбежност и чувство за справедливост, сила и слабост, свръхенергия и тъга, е главното, която прави тези две представления на „La Pendue“ запомнящи се. Което подбужда не само аплодисменти, но и мълчалив, таен поклон към едни истински творци. Защото те, със своето творчество, искат да събудят единствено поклон към чудото-живот. ■

Френското дуо
„La Pendue“
French duo „La
Pendue“

